

**Leonardoga Euroopasse ja tagasi.
Reisimuljeid Saksamaalt 15.mai – 05.juuni 2010**



Laupäevahommikuses suvekuumuses kogunes tore reisiseltskond, seitse Räpina Aianduskooli õpilast Tallinna Lennujaamas. Pärast põgusat esmatutvust jagunesime rõõmsalt kahte leeri – noored ja vanad, mis aga ei takistanud sugugi omavahelist läbisaamist.

Ees ootas põnev teekond Erfurti. Kuni Riiani läks kõik ladiusalt. Sealt edasi võis täheldada mõningaid takistusi, mida ikka reisisid juhtub. Riias Frankfurti suunduv lennuk otsustas pärast pooletunnist sõitu otsa ringi keerata ja uuesti Riias maanduda. Lennukil ilmnes mingi tehniline rike nagu selgus kapteni puisest ingliskeelsest jutust ja krabisevast valjuhääldajast. Üks kena elamus siiski selle tohuvabohu seas oli, nimelt Riia kohal tiirutades lendasime vikerkaare kohal. Kõigele vaatamata olime pärast 4-tunnist Riias passimist ja Frankfurdist uute rongipiletite soetamist kesköö paiku Erfurdis päral.

Meie vastuvõtja oli pr Elke Hoffman Ernst-Benary-Schule koolist. Ööbimiseks saime seitsme peale 3 ühetoalist korterit. Kuna jõudsime hilinemisega ja järgmiseks päevaks pühapäev, siis olid meil külmkapid ka toidumoonaga varustatud. Teatavasti on pühapäeviti poed Saksamaal suletud.

Pühapäeval ootas meid ees Erfurdi linnaekskursioon koos pr Hoffmani ja kohustusliku *bratwurstiga*. Vanas ja auväärses linnas vaatamist juba jagus.



Ilm oli kahjuks väga jahe ja tuuline; meil palavast maikuisest Eestist tulnutel nappis sooje riideid ja külmast Saksamaa ilmast saigi kogu meie reisi ainuke suur miinus. Sealsetes uudistes väideti koguni, et tegemist on Saksamaa 90 aasta külmima maikuuga. Kaasavõetud suvekingi, mis kahjuks koju olid ununenud, läks tarvis alles kaks nädalat pärast saabumist.

Järgmisel päeval kui ilm oli lausa pörgukülm, külastasime suurejoonelist EGA- parki. Üüratud tulbipeenrad õitsesid lausa silmapiirini ja jaapani aia rodod uhkeldasid roosa õiekuuega päris kadestamisvärselt.

Käisime läbi ka kõikide töökohad. Kolmel maastikuehitajal oli töö linnahaljastusega tegelevas suurfirmas, üks aednik sai koha väikses pereaiandis, mis tegeles kalmistuhoiduse, taimekasvatuse ja istikumüügiga. Kolmel floristil oli omavahel jagada 3 lillepoodi, mis kõik paistsid erinevad ja omamoodi. Mina sain töökohaks lillepoe vanalinna hiigelsuures kaubanduskeskuses.

Esimene tööpäev algas, nagu lillepoe ikka, lillede lõikamise ja puhastamisega. Alustuseks sadakond habemelki. Järgmiseks sadakond gerberat traatida – selle töö õppisin kiiresti ära. Kuna ma polnud varem lillepoe letitaguse osa ja argipäevaga tuttav, oli õppimist ja kõrvatahapanemist küllaga. Eriti põnev oli roosipuhastusmasin. Sellist aparati vist Eestis hästi ei tunti. Võtad kilepakendis roosid, keerad kile alumise otsa üles, vajutad nupule ja torkad roosivarred masinasse, mis hekseldab lehed ja okkad küljest. Üsna kõvasti tuleb roosidest kinni hoida, et masin kogu kupatust sisse ei tõmbaks. Väga jämedate okastega roose masin päris puhtaks ei tee, need tahavad veel noaga ülepuhastamist. Umbes kella 11ks jõudsime lilled kahekesi lõigatud ja värskesse vette pandult välja sättida. Ööseks tõsteti kõik lilled taharuumi külmikusse.

Igal hommikul 9 paiku saabus omanik pr Hauke koos abikaasaga hulgi laost värskete lilledega, lisaks kast või paar lõikerohelist. Mitmekesisust lisasid klassikalistele roosidele, liiliatele gerberatele alati mõned eksootilised või täiesti tavalised, meie mõistes aialilled, nagu näiteks habemelgid, hortensiad, saialilled, kortslehed, levkoid, pojengid, türgi mustkõõmned, kuldvitsad, piibelehed, lillhersed, floksid, lõvilõuad, mailased, astilbed, lodjapuu või luudpõõsas. Vaevalt, et kõik lilled, mis ma seal kümne päeva jooksul nägin, veel nimetatud saidki. Lillevalik, mida keskmises eesti lillepoe kindlasti ei kohta.



Üks suur töö pärast lillede puhastamist oli potilillede pakkimine-kaunistamine. Pott keerati paberi või kanga sisse, peale sätiti paelu, liblikaid, sisalit ja kõikvõimalikke muid vidinaid. Seda kasutati just suvelillede puhul ja musta istikupotiga ei läinud müüki ükski lill. Minu esimese päeva pakkimise tulemusena said kaunistatud 8 kellukalist, 8 päevalille, 6 gerberat, 9 kalanhoed, 6 hortensiat ja veel 9 teist liiki kellukalist. Kõige paremini müüsid päevalilled, sest nende rõõmsalt kollased õied tegid halli ja vihmasa päeva kohe helgemaks.

Oluline sündmus iga päev oli prügi viimine, mis pidi toimuma kella 13-14 vahel. Prügi sorteeriti kolmeks – biojätmed, mida lillepoes tekib õige rohkesti, papp ja paber ning plastik ehk ülejäänud kraam. Prügikotid kärule ja selle killavooriga tuli sõita läbi rahvast pungil kaubakeskuse, siis liftiga keldrisse, mööda pikki koridore paremale ja vasakule ning jõudki prügiruumi. Tavaliselt aitas prügipoiss seal kõik õigetesse konteineritesse ära jagada. Lõpetuseks tuli veel vihikusse kirja panna, et mis pood ja mida tõi ja mis kell. Poode oli selles keskuses poolesaja ringis, nii et prügimajandus pidi seal igati täpne ja korralik olema.

Teise tööpäeva lõuna paiku kui lilled lõigatud, võisin minagi kimpe meisterdama hakata. Mulle anti täitsa vabad käed, et tee nagu oskad. Päeva lõpuks sain viis kimpu tehtud. Võtsin ikka snitti nende kimbutegemisest. Kimbupõhjaks kasutati pistaatsiaoksi ja meriheinatuuste. Värvide kokkusobitamises läksin pikapeale üha julgemaks. Aga tegelikult ostjatele minu pastelsed kimbud ka täitsa meeldisid. Edaspidi jäigi valmiskimpude tegemine minu hooleks, sest teisted tegelesid kõiksugu tellimustööde ja loomulikult klientide teenindamisega. Tavapäeval oli tööl lõunast alates 2 lilleseadjat-müüjat, mina veel lisaks. Ühel reedel läks aga asi nii hulluks, et tööd rabasid 4 müüjat pluss proua omanik ja praktikant. Mina läksin oma kimbutegemisega lausa taharuumi ja nii kui kimbuga ette astusin, osteti see lennult – inimesed seisid suisa järjekorras. Seepärast imestangi siiralt, kuidas nad ilma minuta seal hakkama said. Kümme-kond kimpu, mis ma iga päev kokku köitsin, olid enamasti järgmiseks hommikuks müüdud (minu tööpäev lõppes kell 16, pood oli lahti 20ni).

Esmaspäeviti viisime kimbud kasiinosse, postkontorisse ja juveelipoodi. Ükskord tuli mul viia kaks seadet üle platsi asuvasse kloostri. Samuti käisin koos omanikuga hulgi jaoks kaupa toomas. Päril pisarsilmi läks mul lahkumine armsaks saanud poest ja nendest südamliselt sõbralikest inimestest, kellega koos töötasin ja eriti proua Haukest.

Lisaks töötegemisele toimus meil veel mitmeid ekskursioone ja väljasõite, nii kooli poolt korraldatud kui omal käel ette võetult. Lõpuks jõudsime isegi sooja ilma ära oodata.



Meie tore seltskond Weimaris – Maie, Kadri, Hedi, Kristiina, Grete, Margot ja Kaire

Ernst-Benary-Schule koolis õpitakse lisaks floristika ja aianduslikele erialadele veel kokaks, kondiitriks, juuksuriks, maniküürijaks ja pediküürijaks. Nii olime prooviklientideks II kursuse kosmeetikaõpilastele. Pärast olid kõik nii kenad ja värskelt värvitud, küll mõnele meist tegid muret liiga tumedaks võõbatud kulmud. Meie auks toimus ka tulevaste kokkade valmistatud mitmekäiguline pidulik lõunasöök ja kahe imemaitsva tordiga kohvilõuna, ilmselt kondiitrite poolt küpsetatud.

Sündmusi ja elamusi kogunes tänu võrratutele reisikaaslastele kolmenädalase kodust eemaloleku jooksul tohutult. Tänu kohaliku keele oskusele saavad muljed veel eredama värvingu ja nii mõnigi situatsioon loogilise lahenduse. Selle praktika praktiline kasu on minu puhul lausa käega katsutav – alates oktoobrist töötan Võrus lillepoes ning töökoha saamise otsustas just erialane Saksamaa kogemus.

Kaire Truija, floristika eriala
Räpina Aianduskool